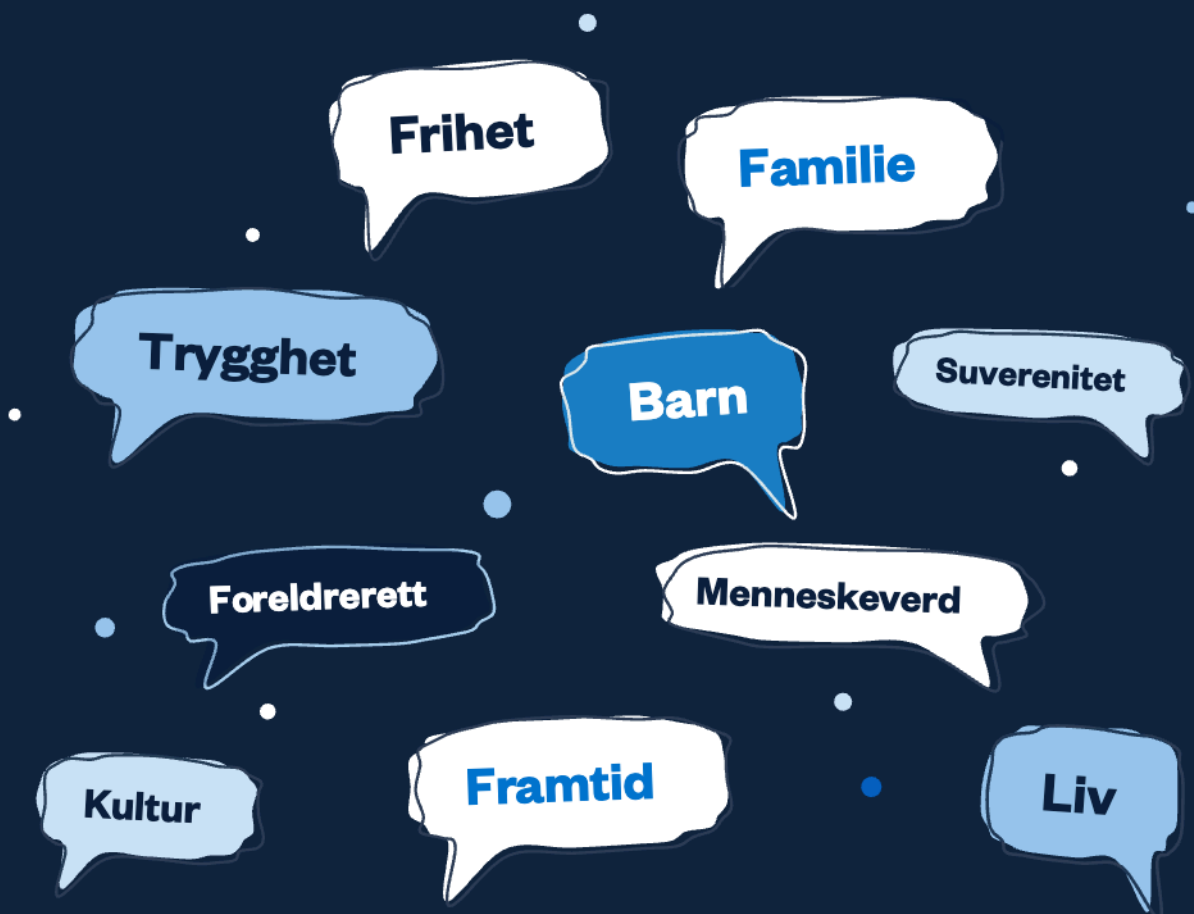

NOTAT • 2026

Verdikampen for jenters rettigheter

Hvordan anti-likestillingsbevegelsen svekker jenters
rettigheter, og hvordan Norge kan svare

Innhold

Sammendrag.....	3
Hvordan bevegelsen jobber	3
Hva er det store tilbakeslaget mot likestilling?	3
Hvorfor bruker vi begrepet tilbakeslag?	3
Taktikker	4
Språkets makt og kampen om definisjonsmakten.....	4
Frykt, feilinformasjon og falske fortellinger	4
Organisering og makt i multilaterale arenaer	6
Den langsiktige investeringen i unge stemmer	6
Den digitale arenaen	7
Finansiering av tilbakeslaget	7
Konsekvenser av tilbakeslaget	8
Nye multilaterale motinstrumenter	8
Nye helse- og bistandsavtaler som verdipolitisk virkemiddel.....	8
Bistandskutt som forsterker tilbakeslaget	8
Konsekvenser for rettigheter	8
Hva betyr tilbakeslaget for jenter?	9
Hva virker som motkraft?	10
Anbefalinger for å vinne verdikampen.....	11
Litteraturliste	12

Sammendrag

Motstanden mot likestilling og jenters rettigheter er ikke en spontan stemningsbølge. Den er organisert, velfinansiert og langsiktig. Anti-rettighetsaktører arbeider i FN, nasjonale parlamenter, domstoler, skoler og digitale rom for å svekke rettigheter knyttet til kjønn, seksualitet og familie. Tilbakeslaget mot likestilling og SRHR undergraver ikke bare progressive lover og politiske fremskritt, men begrenser også finansiering og handlingsrom for organisasjoner som arbeider for rettigheter og likestilling. Konsekvensene merkes direkte av kvinner og jenter gjennom økt vold og diskriminering, redusert tilgang til informasjon og helsetjenester, samt flere uønskede graviditeter og utrygge aborter. Et sentralt trekk ved denne motstanden er investeringene i unge stemmer og nye talspersoner. Skal Norge være en reell motkraft, trengs en strategi som speiler motpartens metoder: langsiktig finansiering, brede allianser, lokal legitimitet, juridisk beredskap og en fortelling som vinner bred støtte.

Hvordan bevegelsen jobber

Hva er det store tilbakeslaget mot likestilling?

Den såkalte «anti-gender-bevegelsen» ble synlig på internasjonale arenaer i kjølvannet av FN-konferansene om befolkning og utvikling i Kairo i 1994 og kvinnekonferansen i Beijing i 1995. Begrepet «kjønns-ideologi» oppsto som en del av et katolsk motprosjekt og fikk senere betydelig gjennomslag gjennom allianser med konservative og høyre-populistiske politiske miljøer¹.

Siden den gang har et omfattende internasjonalt nettverk vokst fram. Nettverket omfatter organisasjoner, tenketanker, sivilsamfunnsaktører, religiøse ledere, politiske partier og stater som arbeider mot seksuelle og reproduktive rettigheter, LHBTIQ+-rettigheter og helhetlig seksualitetsundervisning. For mange av disse aktørene fungerer «kjønn» som et samlende begrep som knytter sammen ulike politiske kamper, fra abort og seksualitetsundervisning til familiepolitikk og rettigheter for seksuelle minoriteter.

Mange av aktørene argumenterer for at endringer i kjønnsroller og familieformer utgjør en trussel mot sosial stabilitet, befolkningsutvikling, økonomi eller nasjonal identitet². Som svar søker de å mobilisere mot likestilling og menneskerettigheter gjennom politikk, media og populærkultur.

Denne utviklingen er særlig synlig der autoritært orienterte ledere fremstiller seg som forsvarere av familie, kultur og nasjon mot påståtte ytre trusler. I såanne kontekster fremstilles feministiske bevegelser og LHBTIQ+-rettigheter som uttrykk for moralsk forfall eller vestlig påvirkning. Slike fortellinger brukes også til å avlede oppmerksomhet fra økonomiske og politiske problemer og til å begrense sivil handlingsrom³. Autoritære og nasjonalistiske ledere iscenesetter ofte en form for hypermaskulinitet preget av styrke, emosjonell distanse, militarisme, vold og kontroll som en sentral del av sin politiske identitet. Retorikken deres omfatter ofte antifeministiske, anti-LHBTQ+- og innvandring-skritiske standpunkter, samt fornektelse av klimakrisen. Disse gruppene og sakene fremstilles som trusler mot «nasjonen» og dens angivelige mannlige beskyttere og forsvarere⁴.

Russlands president Vladimir Putin er blant de tydeligste eksemplene på en leder som bruker et – *strong-man image* – som en politisk mobiliseringsstrategi mot likestilling og LHBTIQ+-rettigheter⁵.

Hvorfor bruker vi begrepet tilbakeslag?

Når vi beskriver utviklingen de siste tiårene, er det også viktig å skille mellom motstand og tilbakeslag. Motstand er en vanlig reaksjon når etablerte systemer utfordres. Den kan komme til uttrykk gjennom fornektelse, passivitet, forsøk på å forsinke reformer eller politisk lobbyvirksomhet. Tilbakeslag kjennetegnes derimot av mer aktive og offensive forsøk på å svekke eller reversere etablerte rettigheter og politiske fremskritt.

Beskrivelsen av utviklingen i internasjonale miljøer illustrerer denne overgangen. Tidligere ble fenomenet omtalt som 'religiøs og konservativ lobbyvirksomhet' av Norad⁶. Senere beskrev FNs generalsekretær utviklingen som økende «push-back» mot likestilling og kvinners rettigheter. De siste årene har både FN-systemet og forskningsmiljøer i stadig større grad tatt i bruk begrepet «backlash» eller tilbakeslag⁷.

I dag brukes dette begrepet fordi utviklingen ikke lenger bare handler om motstand mot nye reformer. Den handler om målrettede og organiserte forsøk på å svekke eksisterende internasjonale normer, menneskerettigheter og politiske forpliktelser knyttet til likestilling, kvinners rettigheter og jenters muligheter⁸.

Tilbakeslaget utfordrer ikke bare konkrete politiske vedtak, men også de grunnleggende prinsippene om universelle rettigheter, ikke-diskriminering og likestilling som har ligget til grunn for internasjonalt samarbeid de siste tiårene.

Taktikker

Språkets makt og kampen om definisjonsmakten

Det som tidligere i hovedsak var drevet av Vatikanet og enkelte religiøst konservative stater, omfatter i dag også høyrepopulistiske, nasjonalistiske og kulturkonservative bevegelser og regjeringer. Utviklingen gjenspeiles tydelig i språk og argumentasjon. Aktørene har gradvis beveget seg bort fra eksplisitt religiøse begrunnelser og over til et mer sekulært og politisk språk. Argumenter som fikk begrenset gjennomslag under FN-konferansene i Kairo og Beijing, er reformulert og tilpasset en ny politisk virkelighet⁹.

I stedet for å argumentere direkte mot likestilling eller kvinners rettigheter, benytter anti-rettighetsaktører stadig oftere begreper hentet fra menneskerettighetsdiskursen. Utviklingen illustrerer hvordan bevegelsen kontinuerlig tilpasser seg nye kontekster, målgrupper og kommunikasjonsarenaer. Dette gjør den både mer robust og vanskeligere å identifisere.

Argumentasjonen framstilles ofte som et forsvar for universelle verdier og rettigheter. Begreper som *human dignity*, *right to life*, *parent's right to choose*, *value of the family*, *children's autonomy* og *protection of the child* brukes hyppig i politiske uttalelser og kampanjer. I senere år har også begrepet *human flourishing* fått større betydning. Dette reflekterer USAs innflytelse til å framstille konservative familie- og kjønnsnormer som løsninger på sosiale utfordringer.

Målet er ikke nødvendigvis å avvise menneskerettighetene, men å omdefinere dem. Etablerte menneskerettighetsbegreper gis nytt innhold og brukes til å legitimere politikk som i praksis begrenser kvinners, jenters og LHBTIQ+-personers rettigheter. Aktører som arbeider mot seksuelle og reproduktive rettigheter framstiller seg ofte som forsvarere av barn, familier, valgfrihet eller menneskeverd. Dette gjør skillet mellom rettighetsfremmende og rettighetsbegrensende politikk mindre tydelig.

Utviklingen har også påvirket internasjonale prosesser. Siden 2017 har sluttokumentene fra FNs kvinnekommisjon ikke lenger omtalt abort, og referanser til helhetlig seksualitetsundervisning har blitt svekket eller omformulert i både CSW-dokumenter og resolusjoner fra FNs generalforsamling¹⁰.

Aktivister og sivilsamfunnsorganisasjoner rapporterer samtidig at de i økende grad tilpasser språkb Bruken i søknader og kommunikasjon, blant annet ved å erstatte ord som «feminisme» eller «gender» med mindre politisk kontroversielle formuleringer¹¹.

En annen viktig utvikling er bevegelsens bruk av anti-kolonialt språk. Anti-gender-aktører framstiller seg i økende grad som forsvarere av nasjonal suverenitet, kulturell autentisitet og lokalt selvstyre, mens likestilling, seksualitetsundervisning og seksuelle og reproduktive rettigheter beskrives som redskaper for å eksportere vestlige verdier og undergrave lokale tradisjoner¹².

Denne argumentasjonen bygger på legitime erfaringer knyttet til historiske maktforhold mellom det globale Nord og Sør, men brukes samtidig til å utfordre universelle menneskerettigheter og internasjonale forpliktelser knyttet til likestilling og ikke-diskriminering.

Under FNs befolkningskommisjon i 2026, ble det for eksempel hevdet at SRHR i realiteten er en dekkbetegnelse for abort, og internasjonalt rettighetsarbeid ble beskrevet som en form for «ideologisk kolonialisme». Slike budskap er ofte enkle, følelsesladde og effektive fordi de appellerer til identitet, tilhørighet og motstand mot ytre påvirkning¹³.

På det afrikanske kontinentet blir det beskrevet som politisk instrumentalisering av «familieverdier», «afrikansk kultur» og «suverenitet» for å legitimere diskriminering og innskrenkning av rettigheter¹⁴.

Tilbakeslaget i dag kjennetegnes derfor ikke først og fremst av direkte motstand mot menneskerettigheter, men av forsøk på å redefinere dem og sette dem opp mot andre verdier som kultur, suverenitet og foreldrerett. Dette gjør utviklingen mer kompleks å møte og gir bevegelsen appell langt utover tradisjonelle konservative og religiøse miljøer.

For aktører som ønsker å fremme likestilling, er det derfor ikke tilstrekkelig å møte tilbakeslaget med fakta alene. Like viktig er evnen til å forstå og utfordre narrativene, verdiene og språkbruken som former opinionen. Kampen om likestilling er i økende grad også en kamp om begreper, fortellinger og definisjonsmakt.

Frykt, feilinformasjon og falske fortellinger

En viktig del av tilbakeslaget mot likestilling og seksuelle og reproduktive rettigheter skjer gjennom strategisk bruk av desinformasjon, konspirasjonsteorier og pseudovitenskap. Kampanjer bygger ofte på misvisende eller feilaktig informasjon som presenteres på en måte som vekker sterke følelser og frykt¹⁵.

Et gjennomgående trekk er framstillingen av likestilling, seksualitetsundervisning og LHBTIQ+-rettigheter som trusler mot barn og familier. I Argentina hevdet president Javier Milei i 2022 at helhetlig seksualitetsundervisning var et verktøy for å «deformere barns hjerner», mens internasjonale kampanjer beskriver seksualitetsundervisning som en «krig mot barn»¹⁶.

Særlig effektiv er bruken av tilsynelatende forskningsbaserte argumenter. Konservative tenketanker, forskningsinstitusjoner og enkeltakademikere produserer rapporter og analyser som kombinerer vitenskapelig språk med selektiv bruk av fakta, misvisende kontekst og emosjonelle fortellinger. Kunstig intelligens har samtidig gjort det enklere og billigere å produsere og spre falske bilder, videoer og nyhetslignende innhold. Resultatet er desinformasjon som kan framstå troverdig for både beslutningstakere, medier og allmennheten.

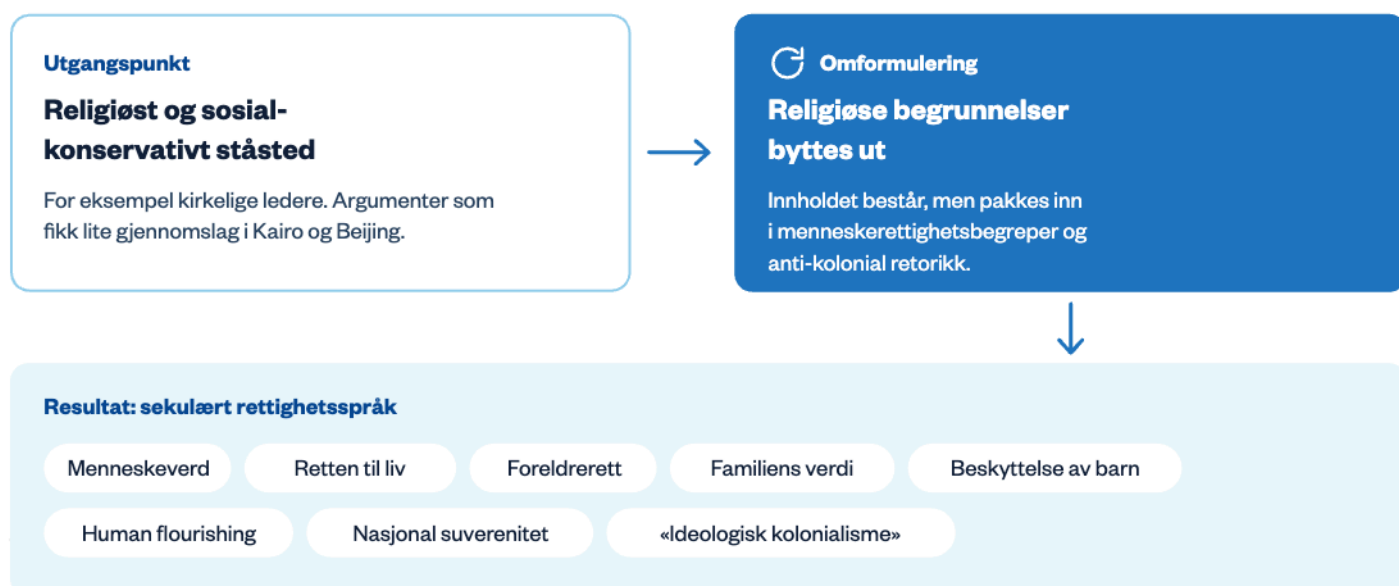
Fra prekestol til FN-talerstol: slik får anti-likestillingsargumentene ny innpakning

Stadig nye aktører har sluttet seg til bevegelsen siden Kairo 1994 og Beijing 1995. Underveis er religiøse begrunnelser byttet ut med et sekulært språk lånt fra menneskerettighetene.

1 • NYE AKTØRER SLUTTER SEG TIL

2 • ARGUMENTENE PAKKES OM

Formålet er ofte ikke å overbevise alle, men å skape tvil, usikkerhet og moralsk panikk. Ved å koble spørsmål om kjønn, seksualitet og rettigheter til frykt for barns sikkerhet, foreldres tap av kontroll eller samfunnsmessig forfall, skapes grobunn for mobilisering mot likestilling og menneskerettigheter¹⁷.

En annen viktig strategi er å skjule bevegelsens politiske og ideologiske opphav. Mange organisasjoner presenterer seg som grasrotinitiativer, kvinneorganisasjoner eller borgerbevegelser, samtidig som de arbeider mot abort, LHBTIQ+-rettigheter og seksualitetsundervisning.

Til sammen bidrar disse virkemidlene ikke bare til å spre feilinformasjon, men også til å flytte den offentlige samtalen. Aktører som arbeider for likestilling framstilles som trusselen, mens aktører som ønsker å begrense rettigheter framstilles som forsvarere av barn, familier og menneskerettigheter.

Organisering og makt i multilaterale arenaer

Tilbakeslaget mot likestilling skjer ikke bare gjennom nasjonal politikk eller digitale kampanjer. Det er også resultatet av langsiktig og målrettet påvirkningsarbeid i multilaterale institusjoner, særlig i FN-systemet. Allerede i 2013 dokumenterte Norad hvordan religiøst motiverte organisasjoner hadde bygget betydelig innflytelse for å motarbeide politikk knyttet til seksuell og reproduktiv helse og rettigheter (SRHR)¹⁸.

Mange av disse organisasjonene har i dag rådgivende status i ECOSOC og samarbeider tett med medlemsland som deler deres ideologiske ståsted. Dette har bidratt til økt polarisering også på arenaer som opprinnelig ble etablert for å beskytte menneskerettigheter og fremme internasjonalt samarbeid¹⁹.

Parallelt har aktører som jobber mot SRHR og LHBTQI-rettigheter investert betydelige ressurser i profesjonelle påvirkningsmiljøer. Sammen med konservative allierte, inkludert USA, arbeider organisasjoner og stater nå (under UNGA 2026) for å etablere en «Pro-Family, Pro-Life UN Core Group» som skal koordinere innsatsen mot seksuelle og reproduktive rettigheter, likestilling og LHBTIQ+-rettigheter. Slike kjernegrupper kan få betydelig innflytelse over internasjonale forhandlinger og normutvikling over tid.

Bevegelsen kjennetegnes av brede allianser på tvers av religioner, regioner og politiske skillelinjer. Nettverkene samler konservative kristne aktører, muslimske organisasjoner, politiske bevegelser og medlemsstater med en felles motstand mot deler av den internasjonale likestillings- og rettighetsagendaen. Strategiene omfatter opplæring av religiøse ledere, diplomater og sivilsamfunnsaktører, rekruttering til nøkkelposisjoner i internasjonale institusjoner og tett samarbeid med konservative regjeringer²⁰.

Aktører opererer gjennom profesjonelle, ressurssterke og internasjonalt koordinerte nettverk. Få andre saker klarer å samle så ulike aktører som konservative kristne organisasjoner, muslimske grupper, ungdom, nas-

jonalistiske partier og autoritært orienterte stater rundt et felles politisk prosjekt. Det er i slike arenaer mange av narrativene, alliansene og strategiene som driver det globale tilbakeslaget mot likestilling utvikles og spres.

Den langsiktige investeringen i unge stemmer

Unge står i sentrum for det globale tilbakeslaget mot likestilling og rettigheter. De er ikke bare en viktig målgruppe for desinformasjon og politisk mobilisering, men brukes også som talspersoner for anti-rettighetsagendaer. Anti-rettighetsaktører har forstått at den som vinner unges tillit, språk og engasjement, også er med på å forme fremtidens verdier og politiske prioriteringer.

Feilinformerte unge

Barn og unge eksponeres i økende grad for budskap som framstiller likestilling, menneskerettigheter og seksualitetsundervisning som trusler mot samfunn, familie og tradisjonelle verdier. Særlig unge gutter møtes med fortellinger om at de er taperne i et mer likestilt samfunn, og at feminismen har gått for langt. Slike budskap spiller ofte på reelle bekymringer knyttet til identitet, tilhørighet, ensomhet og økonomisk usikkerhet, og kan derfor få stor gjennomslagskraft blant tenåringer spesielt²¹.

Mange anti-likestillingsaktører fremmer samtidig tradisjonelle former for maskulinitet og kjønnsroller som løsningen på disse utfordringene. Seksualitetsundervisning og unges seksuelle og reproduktive rettigheter står derfor sentralt i mange av kampanjene, fordi holdninger og verdier som formes i ungdomsårene ofte varer livet ut og påvirker neste generasjon²².

Foreldre som strategiske allierte

Anti-likestillingsbevegelser mobiliserer ikke bare unge, men også foreldre. Gjennom argumenter om foreldrerett, familiens autonomi og barns beskyttelse, skapes motstand mot undervisning om seksualitet, kjønnsidentitet og mangfold²³.

Under FNs befolkningskommisjon i 2026 ble helhetlig seksualitetsundervisning beskrevet som «alderstilpasset pornografi», til tross for at forskning viser at slik undervisning bidrar til bedre helse, økt kunnskap og lavere risiko for uønskede graviditeter og seksuelt overførbare infeksjoner²⁴.

Mobilisering av unge talspersoner

Anti-rettighetsaktører investerer betydelige ressurser i å utvikle egne ungdomsledere gjennom opplæring, mentorordninger og internasjonale nettverk. Religiøse og konservative organisasjoner, særlig med base i USA, rekrutterer unge ledere som skoles i påvirkningsarbeid og internasjonal interessepolitikk²⁵. Disse ungdommene får erfaring med lobbyarbeid og kommunikasjon på høyt nivå, samtidig som de fungerer som bindeledd mellom globale anti-rettighetsnettverk og nasjonale politiske prosesser. Mange er allerede synlige på internasjonale arenaer, inkludert i FN-systemet, med tilgang til finansiering, opplæring og sterke

nettverk. Mens mange unge feminister og rettighetsforkjempere fortsatt har begrenset tilgang til ressurser og beslutningsarenaer, investerer anti-liestillingsbevegelsen systematisk i å bygge langsiktig innflytelse. Mobiliseringen av unge skjer som en del av en bevisst strategi for å forme framtidens politiske landskap. Dersom unge står i sentrum for tilbakeslaget, må de også stå i sentrum for motkraften. For Norge innebærer dette å investere langsiktig i unge rettighetsforkjempere, nettverk og lederutvikling. Kampen om jenters rettigheter handler i økende grad om hvilken generasjon som skal forme framtidens samfunn.

Den digitale arenaen

Internett har ikke skapt anti- rettighetsbevegelsen men har grunnleggende endret hastigheten, rekkevidden og effektiviteten til den. Tilbakeslaget skjer ikke lenger bare i FN, parlamenter og domstoler, men også på digitale plattformer der algoritmer forsterker polariserende innhold og kobler individer sammen i nye fellesskap^{26,27}.

Sosiale medier har gjort det lettere å spre fryktskapende narrativer om ligestilling, seksualitetsundervisning og LHBTIQ+-rettigheter. Særlig fortellingen om «trusselen mot barn» har fått stor gjennomslagskraft, fordi algoritmer belønner innhold som skaper sterke følelsesmessige reaksjoner. Samtidig gjør digitale plattformer det mulig å spre de samme budskapene raskt på tvers av landegrenser.

Denne utviklingen har også store konsekvenser for jenter og kvinner. En undersøkelse fra Plan International blant over 14 000 tenåringsjenter viste at mer enn halvparten hadde opplevd trakassering eller misbruk på nett. En nyere rapport fant at 62 prosent av unge mellom 11 og 17 år mener sosiale medieselskaper gjør for lite for å fjerne skadelig innhold²⁸. Digital trakassering rammer særlig jenter, unge kvinner og marginaliserte grupper, og bidrar til å begrense deltakelse i offentligheten og innsnevre det demokratiske handlingsrommet²⁹.

Utviklingen rammer også menneskerettighetsforkjempere direkte. Ifølge *Kvinna till Kvinna Foundation* er trakassering den vanligste formen for angrep mot aktivister som arbeider for kvinners og skeives rettigheter³⁰, mens UN Women dokumenterer hvordan digitale angrep i økende grad utvikler seg til trusler og fysisk vold³¹. Konsekvensen er at kostnaden ved å ytre seg offentlig blir høyere.

En annen viktig endring er framveksten av influensere som sentrale formidlere av politiske budskap. Studier viser at unge allerede etter kun 20 minutter på sosiale medier eksponeres for kjønnsstereotype forestillinger om hvordan jenter og gutter bør se ut og oppføre seg³². Dette gjør dem mer mottakelige for innhold som utfordrer ligestilling og rettighetsbaserte perspektiver.

Den såkalte *manosfæren* illustrerer denne utviklingen. Her fremstilles feminisme og ligestilling som en trussel mot gutters og menns status og framtidsmuligheter. På den andre siden framstiller tradwife-tren-

den tradisjonelle kjønnsroller som attraktive og frigjørende. Selv om fenomenene er ulike, bidrar begge til å normalisere forestillinger om at ligestilling har gått for langt.

Internett har dermed ikke bare gitt anti-liestillingsbevegelsen en større megafon, det har skapt et globalt økosystem der desinformasjon, kvinnefiendtlighet og anti-liestillingsnarrativer kan spres raskt, forsterkes gjennom algoritmer og mobilisere støtte på tvers av landegrenser.

Finansiering av tilbakeslaget

Verden er i endring. Samtidig som bistandsbudsjetter kuttes og behovene øker, rapporterte nesten én av fire land om tilbakeslag for kvinners rettigheter i 2024³³. I denne konteksten blir finansiering en avgjørende kilde til politisk og normativ innflytelse. Her er forskjellene mellom rettighetsbevegelser og anti-rettighetsaktører betydelige.

European Parliamentary Forum anslår at anti-rettighetsmiljøer i Europa mottok om lag 1,18 milliarder dollar mellom 2019 og 2023, opp fra 707 millioner dollar i foregående periode³⁴. Globalt disponerer anti-liestillingsbevegelsen anslagsvis 3,7 milliarder dollar årlig, mens bare 0,2 prosent av den offisielle utviklingsbistanden går direkte til kvinneorganisasjoner³⁵. Det er derfor ikke overraskende at bare 15 prosent av kvinne- og ligestillingsorganisasjoner vurderer finansiering som tilstrekkelig³⁶.

Mens ligestillingsarbeid ofte finansieres gjennom kortsiktige prosjektmidler med omfattende rapporteringskrav, investerer anti-rettighetsaktører langsiktig i normendring, organisasjonsbygging og politisk påvirkning. Aktørene som finansierer anti-liestilling- og anti-rettighetsagendaer anerkjenner at endring av samfunnsverdier og politiske normer krever langsiktighet, og investerer derfor betydelige ressurser over mange år. Dette har vært en viktig drivkraft bak bevegelsens vekst og gjennomslagskraft³⁷.

Finansieringen kommer fra et sammensatt nettverk av religiøse organisasjoner, konservative stiftelser, velstående privatpersoner, selskaper og transnasjonale aktører³⁸. Mellom 2007 og 2020 brukte amerikanske kristenkonservere organisasjoner mer enn 50 millioner dollar på aktiviteter i Afrika knyttet til motstand mot ligestilling, SRHR og LHBTIQ+-rettigheter. Bare i Uganda ble over 20 millioner dollar brukt i arbeidet knyttet til anti-homofililoven³⁹.

Et særtrekk ved dette finansieringslandskapet er mangelen på åpenhet. Begrensede krav til offentliggjøring av donorer gjør det ofte vanskelig å kartlegge pengestrømmer og påvirkningsnettverk. Dette øker også risikoen for at bistandsmidler kanaliseres til aktører som motarbeider menneskerettigheter. Både i Ghana og gjennom enkelte EU-finansierte programmer har det blitt dokumentert støtte til organisasjoner som arbeider mot LHBTIQ+- eller reproduktive rettigheter^{40,41}.

Tilbakeslaget finansieres dermed ikke bare gjennom dedikerte anti-rettighetsfond, men også gjennom indirekte og til dels utilsiktede finansieringsstrømmer. For Norge reiser dette et viktig spørsmål: Hvordan sikre at støtte til likestilling og menneskerettigheter er tilstrekkelig langsiktig, strategisk og robust til å møte en godt organisert og godt finansiert motbevegelse? Det krever sterkere investeringer i bevegelsesbygging, bedre analyser av finansieringsstrømmer og økt oppmerksomhet om hvordan bistand kan styrke, eller utilsiktet legitimere, aktører som motarbeider rettigheter.

Konsekvenser av tilbakeslaget

Tilbakeslaget mot likestilling og jenters rettigheter er ikke bare en kamp om språk, verdier og narrativer. Det får også stadig tydeligere konsekvenser for internasjonale institusjoner, utviklingsfinansiering og rettighetsutvikling på nasjonalt nivå. Tre utviklingstrekk er særlig relevante.

Nye multilaterale motinstrumenter

De siste årene har det vokst fram alternative samarbeidsarenaer som utfordrer etablerte internasjonale standarder for likestilling, seksuelle og reproduktive rettigheter og menneskerettigheter. Et sentralt eksempel er *Geneva Consensus Declaration* (GCD), lansert av Trump-administrasjonen i 2020 i samarbeid med Institute for Women's Health. Selv om erklæringen ikke er en del av FN-systemet, har den blitt en viktig plattform for stater som ønsker å motarbeide normer knyttet til abort, SRHR og LHBTIQ+-rettigheter⁴². Gjennom rammeverket Protego omsettes erklæringens mål til opplæring, juridisk bistand og politisk påvirkning på landnivå.

Nye helse- og bistandsavtaler som verdipolitisk virkemiddel

En særlig bekymringsfull utvikling er bruken av bistand som redskap for normativ påvirkning.

USAs *Global Gag Rule* har vært benyttet av republikanske administrasjoner siden Reagan innførte politikken i 1984, men under Trump ble den utvidet til sitt mest omfattende omfang noensinne. Restriksjonene går nå langt utover abortspørsmålet og omfatter både humanitær bistand og bredere innsatser for mangfold, likestilling og inkludering. USAs nye regelverk *Promoting Human Flourishing in Foreign Assistance*, brukes i styring av de nye bilaterale avtalene knyttet til helse og utvikling som har erstattet USAIDs tradisjonelle bistandsordninger. Dette er en tydelig illustrasjon om hvordan bistand i økende grad brukes som et virkemiddel i den globale verdikampen.

Bistandskutt som forsterker tilbakeslaget

Globale bistandskutt har allerede fått alvorlige konsekvenser for kvinner og jenter. Amerikanske kutt i 2025 fjerner nær 500 millioner dollar til familieplanlegging og reproduktiv helse og svekket samtidig viktige FN-funksjoner⁴³. Europeiske giveland reduserte dessuten støtten til SRHR med 17 prosent i 2024⁴⁴.

Konsekvensene er betydelige. Ifølge Guttmacher Institute kan de amerikanske kuttene alene føre til at rundt 913 000 kvinner og jenter mister tilgang til prevensjon hver uke⁴⁵. Samtidig skjer det en omfordeling der enkelte konservative organisasjoner får økt støtte, mens rettighetsbaserte aktører mister finansiering. Erfaringer fra blant annet Sør-Afrika viser hvordan slike prioriteringer kan svekke tilgang til helsetjenester og rettighetsbasert informasjon: organisasjoner som fremmer avholdsbasert seksualitetsundervisning har mottatt støtte, mens organisasjoner som arbeider med rettighetsbasert informasjon og helsetjenester har måttet redusere eller avvike aktivitet⁴⁶. I august 2026 annonserte Trump-administrasjonen en tildeling på tilsvarende 19 milliarder kroner til trosbaserte organisasjoners helse- og nødhjelpsarbeid. Selv om denne finansieringen kan ses som positiv, er den knyttet til betingelser som er i tråd med Trump-administrasjonens *Promoting Human Flourishing in Foreign Assistance* (PHFFA). Disse retningslinjene forbyr organisasjoner å utføre, støtte eller henvise til abort, samt å fremme det som omtales som «gender ideology». Dette innebærer at organisasjoner som mottar slik finansiering, må begrense eller avstå fra deler av sitt arbeid med seksuell og reproduktiv helse og rettigheter for å kunne kvalifisere for støtten. Også finansiering fra andre land blir påvirket her⁴⁷.

Konsekvenser for rettigheter

Tilbakeslaget er også synlig i form av konkrete lovendringer og politiske vedtak. De siste årene har vi sett en rekke eksempler på at etablerte rettigheter utfordres eller svekkes. Dette inkluderer blant annet Polens forsøk på å trekke seg fra Istanbul-konvensjonen, Ugandas anti-homofililovgivning fra 2023 og debattene om å fjerne eller begrense seksualitetsundervisning i flere land.

På Filippinene ble for eksempel et forslag om obligatorisk seksualitetsundervisning tatt ut av lovarbeidet knyttet til forebygging av tenåringsgraviditeter, blant annet som følge av påstander om at slik undervisning ville fremme promiskuitet og øke graviditetsratene⁴⁸. Innad i USA har Trump-administrasjonen forsøkt å endre det føderale programmet for forebygging av tenåringsgraviditeter (*Teen Pregnancy Prevention Program*), som blant annet tilbyr helhetlig seksualitetsundervisning som inneholder informasjon om sunne relasjoner og prevensjon. I juni 2026 avsluttet administrasjonen finansieringen av de fleste programmene som tilbyr helhetlig seksualitetsundervisning og innførte nye retningslinjer som la større vekt på avholdenhet og foreldres rettigheter samtidig som undervisning om prevensjon ble tonet ned. Dette er et tydelig forsøk for å fremme den konservative agendaen mot seksuell og reproduktiv helse og rettigheter⁴⁹.

Vi ser lignende utviklingstrekk i en rekke land. I Frankrike og Polen mobiliserer politiske aktører mot seksualitetsundervisning i skolen. I Gambia har aktører arbeidet for å få opphevet forbudet mot kvinnelig kjønnslemlestelse ved å argumentere for at forbudet krenker kulturelle og religiøse rettigheter⁵⁰.

Disse utviklingstrekkene viser at strategiene beskrevet tidligere faktisk har effekt. Når anti-rettighetsaktører oppnår konkrete politiske resultater i ett land, inspirerer og styrker det tilsvarende kampanjer andre steder. Konsekvensene merkes allerede på bakken. Framgangen innen jenters og kvinners seksuelle og reproduktive helse og rettigheter går for sakte. Arbeidet mot seksuell og kjønnsbasert vold er kraftig underfinansiert. Mange kvinneorganisasjoner og rettighetsaktører i konflikt- og kriserammede land mistet viktig støtte eller måtte avvike virksomheten i løpet av 2025. Tilbakeslaget er derfor ikke bare en trussel mot framtidige rettigheter, det påvirker allerede livene og mulighetene til millioner av kvinner og jenter i dag.

Hva betyr tilbakeslaget for jenter?

Konsekvensene av anti-likestillingsbevegelsen begrenser seg ikke til motstand mot seksualitetsundervisning. Bevegelsen har også hatt direkte innvirkning på lovverk, politikk og tjenestetilbud som er avgjørende for kvinners og jenters rettigheter og helse. I Kenya møtte et lovforslag om reproduktiv helse i 2020, som blant annet hadde som mål å utvide tilgangen til trygg abort og andre reproduktive helsetjenester, en omfattende digital motkampanje. Resultatet var at viktige reformer for å styrke helse og rettigheter ble forsinket og svekket. Dette illustrerer hvordan transnasjonale anti-rettighetsaktører aktivt påvirker nasjonale politiske prosesser og bidrar til å stanse framgang for kvinner og jenter.

Et annet eksempel er loven om forebygging og beskyttelse mot vold i nære relasjoner i Bangladesh; *Domestic Violence (Prevention and Protection) Act 2010*. Selv om loven representerte en viktig seier for kvinnebevegelsen, har implementeringen vært svak. Anti-likestillingsaktører har bidratt til å framstille vold mot kvinner som et privat anliggende snarere enn et samfunnsproblem, noe som har redusert den politiske viljen til oppfølging⁵¹. Dette fører til at kjønnsbasert vold i mindre grad anerkjennes, prioriteres og adresseres gjennom offentlige tjenester, til tross for omfanget av problemet.

På globalt nivå er konsekvensene av tilbakeslaget allerede synlige. Gjennom kutt i finansiering, innskrenkninger i lovverk og systematiske angrep på seksuelle og reproduktive rettigheter svekkes millioner av kvinners og jenters mulighet til å bestemme over egen kropp og egen framtid. Det får konkrete konsekvenser for tilgang til kunnskap, helsehjelp, beskyttelse og muligheten til å delta fritt i samfunnet:

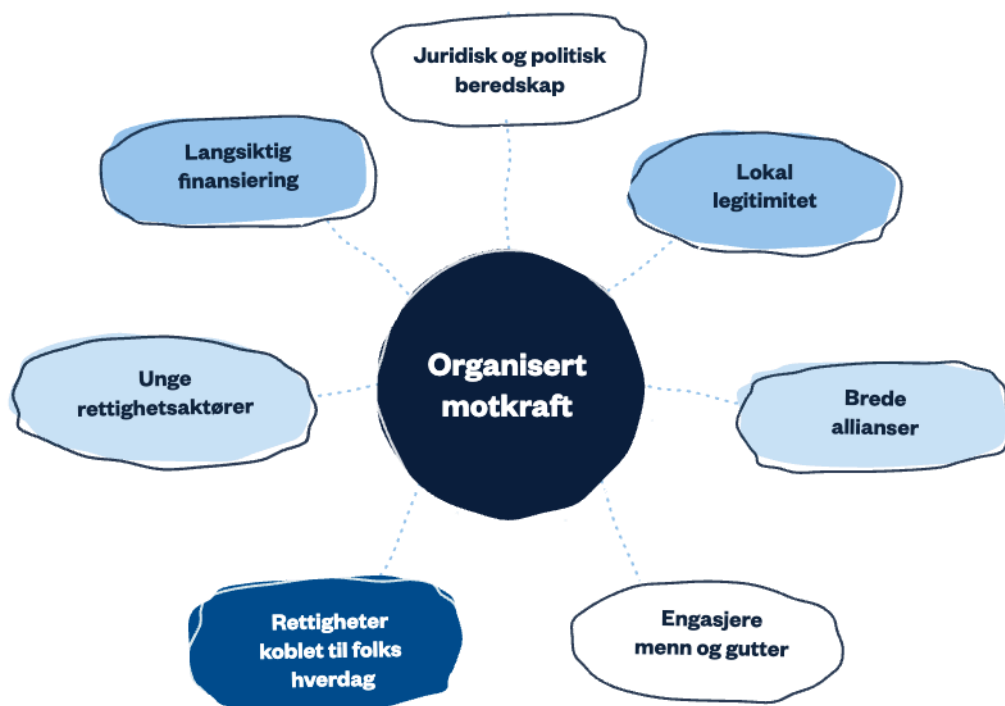
- **Betydelige kutt i finansieringen av SRHR. I 2025 fjernet USA nær 500 millioner dollar i støtte til familieplanlegging og reproduktiv helse, samtidig som flere europeiske giverland reduserte sin SRHR-finansiering^{52,53}.**
- **Angrep på eller svekkelse av seksualitetsundervisning i en rekke land.**
- **Redusert tilgang til prevensjon. Amerikanske finansieringskutt alene anslås å føre til at om lag 913 000 kvinner og jenter mister tilgang til prevensjon hver uke⁵⁴.**
- **En kraftig økning i antallet uønskede graviditeter. De samme kuttene kan føre til over 17 millioner flere uønskede graviditeter og titusener av forebyggbare graviditetsrelaterte dødsfall.**
- **Redusert tilgang til trygg abort og økt forekomst av utrygge aborter⁵⁵.**
- **Jenters handlingsrom minsker. Plans globale undersøkelser blant over 14 000 tenåringsjenter viste at mer enn halvparten hadde opplevd trakassering eller misbruk på nett⁵⁶.**
- **Digital trakassering bidrar til å begrense jenters deltakelse i offentligheten og innsnevre det demokratiske handlingsrommet^{57,58}.**

Til sammen viser disse eksemplene at anti-likestillingbevegelsen ikke bare handler om ideologiske eller politiske konflikter. Den får konkrete og målbare konsekvenser for kvinners og jenters liv, helse, sikkerhet og mulighet til å utøve sine menneskerettigheter. Når rettigheter undergraves, tjenester svekkes og finansiering forsvinner, er det kvinner og jenter som i størst grad bærer kostnadene.

Hva virker som motkraft?

Tilbakeslaget mot likestilling og jenters rettigheter kan ikke møtes med fakta alene. Når motstanden er langsiktig, godt organisert, strategisk finansiert og til stede i politiske, juridiske, digitale og multilaterale arenaer, må svaret også være like langsiktig og strategisk. Et organisert tilbakeslag krever en organisert motkraft. Historien viser at rettighetskamper vinnes når de både bygger makt nedenfra og påvirker institusjoner ovenfra. Effektiv motkraft har særlig seks kjennetegn.

Rettigheter må kobles til folks hverdag. Likestilling vinner ikke bare fordi det er juridisk riktig, men fordi folk forstår at det handler om

trygghet, frihet, helse, utdanning, arbeid, familie og framtidsmuligheter. Anti-likestillingsaktører forsøker ofte å eie ord som «familie», «barn», «frihet», «menneskeverd» og «trygghet». Svaret kan ikke være å overlate disse ordene til dem. Jenters rettigheter må formidles som det de er: en forutsetning for at jenter kan leve frie, trygge og verdige liv.

Motkraften må bygge brede allianser. Verdikamp vinnes sjelden av likestillingsaktører alene. Anti-likestillingsbevegelsen har vist evne til å samle svært ulike aktører rundt felles mål, fra religiøse og kultur-konservative miljøer til nasjonalistiske bevegelser og autoritært orienterte stater. Motkraften må derfor også være bredere enn den tradisjonelle likestillingsbevegelsen. Den må samle helsepersonell, lærere, jurister, ungdomsorganisasjoner, fagbevegelse, trosaktører, teknologimiljøer, kulturaktører, næringsliv og demokratiske bevegelser. Jenters rettigheter må løftes som et spørsmål om demokrati, frihet, helse, utdanning og samfunnsutvikling.

Arbeidet må ha lokal legitimitet. Anti-rettighetsaktører lykkes ofte når de fremstiller likestilling og seksuelle og reproduktive rettigheter som fremmede. Derfor må motkraften være tydelig lokalt forankret. Norge skal ikke eksportere likestilling. Norge må støtte lokale rettighetsforkjempere, kvinneorganisasjoner, ungdomsbevegelser og feministiske miljøer som allerede står i kampen. Det er deres erfaringer, språk og legitimitet som må bære arbeidet.

Det trengs juridisk og politisk beredskap. Tilbakeslaget skjer ikke bare i opinionen. Det skjer i lovforslag, domstoler, læreplaner, FN-forhandlinger, resolusjonstekster og finansieringsavtaler. Derfor må motkraften også være til stede der rettigheter svekkes i praksis. Det krever jurister, diplomater, parlamentarikere og sivilsamfunnsaktører som kan følge utviklingen tett, reagere raskt og hindre at tilbakeslag får feste.

Unge må være rettighetsaktører, ikke bare målgruppe. Anti-rettighetsaktører investerer systematisk i unge talpersoner,

lederprogrammer, studentnettverk og internasjonale møteplasser. Notatet viser hvordan unge rekrutteres, skoles og bygges opp for å gi bevegelsen politisk innflytelse over tid. Skal rettighetsbevegelsen vinne fram, må unge feminister, jenter og ungdomsledere få ressurser, opplæring, beskyttelse og reell tilgang til beslutningsarenaer.

Engasjer menn og gutter: Å engasjere menn og gutter er ikke valgfritt, men en nødvendig del av arbeidet for likestilling. Menn og gutter kan spille en avgjørende rolle i å endre sosiale normer, utfordre diskriminering og støtte kvinners rettigheter. Gjennom å fremme positive og mangfoldige former for maskulinitet, møte reelle bekymringer uten å legge skylden på kvinner, styrke digital og kritisk mediekompetanse, og bygge allianser mellom kvinner og menn, kan menn og gutter bli viktige partnere i arbeidet for likestilling. Slik kan de bidra til å fremme rettigheter og inkludering, fremfor å bli mobilisert som drivkrefter i motstanden mot likestilling.

Finansieringen må matche tidshorisonten. Normendring tar tid. Likevel finansieres likestillingsarbeid gjennom korte prosjekter, mens anti-rettighetsaktører investerer langsiktig. Notatet viser at den globale anti-gender-bevegelsen har langt større finansielle muskler enn mange rettighetsaktører. Skal motkraften bli reell, må Norge investere mer strategisk og langsiktig i organisasjonene, nettverkene og bevegelsene som forsvaret jenters rettigheter.

Til sammen peker dette mot én hovedkonklusjon: Motkraft handler ikke bare om å reagere når rettigheter angripes. Det handler om å bygge den demokratiske infrastrukturen som gjør rettighetsbevegelser sterke over tid: lokale organisasjoner, unge ledere, brede allianser, juridisk kompetanse, digital motstandskraft, langsiktig finansiering og en fortelling som vinner støtte langt utover de allerede overbeviste. Et organisert tilbakeslag krever en organisert motkraft.

Anbefalinger for å vinne verdikampen

Norge har holdt stand som en stor, forutsigbar donor og en tydelig forsvare av folkeretten. I likestillingsstrategien 2025–2030 har Norge slått fast at Norge skal være en «motkraft» mot krefter som svekker kvinner og jenters rettigheter.⁵⁹ Norges utviklingsminister har også påpekt at tilbakeslaget mot rettigheter utgjør en alvorlig trussel mot oppnåelsen av FNs bærekraftsmål, ettersom likestilling og SRHR er grunnleggende forutsetninger for bærekraftig utvikling.⁶⁰ Skal ambisjonene bli mer enn formuleringer, trengs en maktstrategi som spiller motpartens vellykkede metoder.

1 Ta globalt lederskap: bygg en langsiktig strategi og bred allianse for jenters rettigheter

Norge bør ta initiativ til en flerårig strategi mot tilbakeslaget mot likestilling og jenters rettigheter. Strategien må bygge på en tydelig maktanalyse av aktører, finansiering, narrativer og arenaer, og samordne norsk diplomati, bistand og politisk påvirkning. Samtidig bør Norge samle en bred allianse av likesinnede land, sivilsamfunn, ungdomsaktører, fagmiljøer og andre demokratiske krefter. Verdikampen for jenters rettigheter må løftes som en kamp for frihet, demokrati og samfunnsutvikling.

2 Finansier langsiktig motkraft, ikke bare kortsiktige prosjekter

Norge bør bruke eksisterende ordninger mer strategisk til langsiktig og fleksibel støtte til lokale kvinne-, ungdoms- og rettighetsorganisasjoner. Organisasjoner som står i verdikampen trenger tid, trygghet og handlingsrom, ikke bare prosjektmidler med kort horisont og rapporteringskrav.

3 Bygg en ny generasjon unge rettighetsaktører

Norge bør investere i unge feminister, jenter, ungdomsledere og studentnettverk som kan forsvare og fremme jenters rettigheter over tid. Unge må få opplæring, finansiering, beskyttelse og reell tilgang til beslutningsarenaer.

4 Møt det digitale tilbakeslaget hjemme og ute

Norge bør gjøre digital anti-likestilling til en del av likestillingspolitikken. Manosfæren, tradwife-trender, kjønnets desinformasjon og digital trakassering må møtes med digital dømmekraft, plattformansvar, trygg deltakelse for jenter og sterke motfortellinger.

5 Styrk juridisk, politisk og multilateral beredskap

Norge bør bidra til et internasjonalt beredskapssystem som kan reagere raskt når rettigheter angripes i lovforslag, domstoler, læreplaner, FN-forhandlinger, resolusjonstekster eller bistandsavtaler. Jurister, diplomater, parlamentarikere og sivilsamfunn må kobles tettere sammen.

6 Ta tilbake fortellingen om frihet, trygghet og framtid

Norge bør investere i en bredere fortelling om jenters rettigheter som handler om frihet, trygghet, helse, utdanning, økonomisk selvstendighet og demokrati. Anti-rettighetsaktører må ikke få eie ordene «barn», «familie», «frihet» og «trygghet».

ANBEFALINGENE HVILER PÅ TRE PRINSIPPER

Langsiktighet og lokalt lederskap

Styrket legitimitet hjemme og ute

Rettighetsbasert bistand med fattigdomsreduksjon som hovedformål

Litteraturliste

1. Kuhar, R. & Paternotte, D. (red.): «Anti-Gender Campaigns in Europe» (2017); Graff, A. & Korolczuk, E.: «Anti-Gender Politics in the Populist Moment» (2021).
2. [Whose hands on our education? Identifying and countering gender-restrictive backlash | Align Platform](#)
3. Kvinna til Kvinna Foundation, 2026. The State Of Women Human Rights Defenders, 2026 - [The state of women human rights defenders 2026](#)
4. Men, Masculinities and Countering Backlash Collective. 2025. 10 Ways to Engage Men & Boys to Counter Backlash: Fact sheet and guidance for activists, academics and practitioners in gender equality, human rights, democracy and climate justice. MenEngage Global Alliance, FEIM, SVRI. - [10-Ways-to-Engage-Men-and-Boys-to-Counter-Backlash-Men-Masculinities-and-Countering-Backlash-Collective-2025_2025-09-25-072627_fnan.pdf](#)
5. Holmgren, B. (2013) 'Toward an understanding of gendered agency in contemporary Russia' Signs: Journal of Women in Culture and Society 3(38): 535–542 (<https://doi.org/10.1086/668517>)
6. [Lobbying for Faith and Family: A Study of Religious NGOs at the United Nations](#)
7. [Understanding backlash against gender equality: Evidence, trends and policy responses | Publications | UN Women Knowledge portal](#)
8. Roggeband and Krizsán 2020 "Democratic Backsliding and the Backlash against Women's Rights: Understanding the Current Challenges for Feminist Politics." UN Women Discussion Paper No. 35.
9. AWID / Observatory on the Universality of Rights (OURs): «Rights at Risk» (2017) og «Rights at Risk: Time for Action» (2021)
10. Gilby, L., Koivusalo, M. and Atkins, S.: "Global Health without Sexual and Reproductive Health and Rights? Analysis of United Nations Documents and Country Statements, 2014–2019". In: BMJ Global Health, Vol. 6:3 (2021).
11. Kvinna til Kvinne Foundation, 2026. The State Of Women Human Rights Defenders, 2026 - [The state of women human rights defenders 2026](#)
12. Creely, S. and Blackburn, A. (2020) 'Beyond the culture wars: "gender ideology" and discourses of homophobia in Latin America, the Caribbean and Europe'. Young Initiative on Foreign Affairs and International Relations, 30 August (<https://ifair.eu/2020/08/30/beyond-the-culture-wars-gender-ideology-and-discourses-of-homophobia-in-latin-america-the-caribbean-and-europe>)
13. Rothermel, A.-K. (2020) 'Global–local dynamics in anti-feminist discourses: an analysis of Indian, Russian and US online communities' International Affairs 96(5): 1367–1385 (<https://doi.org/10.1093/ia/iaa130>)
14. [JOINT STATEMENT: At the Conclusion of the 4th African Inter-Parliamentary Conference on Family, Sovereignty and Values | IPPF Africa](#)
15. Ipas (2023) False pretenses: the anti-comprehensive sexuality education agenda weaponizing human rights. Chapel Hill NC: Ipas (www.ipas.org/resource/false-pretenses-the-anti-comprehensive-sexuality-education-agenda-weaponizing-human-rights)
16. El Perfil (2022) 'Milei quiere anular la Educación Sexual Integral: "deforma la cabeza a la gente"'. Perfil, 17 October (www.perfil.com/noticias/politica/milei-qui-ere-anular-la-educacion-sexual-integral-deforma-la-cabeza-a-la-gente.phtml)
17. Corrêa, S. (ed.) (2022) Anti-gender politics in Latin America in the pandemic context. Rio de Janeiro: Sexuality Policy Watch (<https://sxpolitics.org/new-e-book-anti-gender-politics-in-latin-america-in-the-pandemic-context/22680>)
18. Norad (2013) [Lobbying for Faith and Family: A Study of Religious NGOs at the United Nations](#)
19. IPAS (2026). Future-Proofing: The Professionalization of an Anti-Rights Youth Generation - [Future-Proofing: The Professionalization of an Anti-Rights Youth Generation - Ipas](#)
20. Ibid
21. Men, Masculinities and Countering Backlash Collective. 2025. 10 Ways to Engage Men & Boys to Counter Backlash: Fact sheet and guidance for activists, academics and practitioners in gender equality, human rights, democracy and climate justice. MenEngage Global Alliance, FEIM, SVRI. - [10-Ways-to-Engage-Men-and-Boys-to-Counter-Backlash-Men-Masculinities-and-Countering-Backlash-Collective-2025_2025-09-25-072627_fnan.pdf](#)
22. D'Angelo, S., Marcus, R., Khan, A., Homonchuk, O. (2024) Whose hands on our education? Identifying and countering gender-restrictive backlash. ALIGN report. London: ODI/ALIGN (alignplatform.org/resources/report-whose-hands-our-education-countering-backlash)
23. GATE – Global Action for Trans Equality (2023) The impact of anti-gender opposition on TGD and LGBTQI: global report. New York: GATE (<https://gate.ngo/knowledge-portal/publication/the-impact-of-anti-gender-opposition-global-and-regional-reports-documents>)
24. Myat, S.M., Pattanittum, P., Sothornwit, J. et al. School-based comprehensive sexuality education for prevention of adolescent pregnancy: a scoping review. BMC Women's Health 24, 137 (2024). <https://doi.org/10.1186/s12905-024-02963-x>
25. Ipas (2023) False pretenses: the anti-comprehensive sexuality education agenda weaponizing human rights. Chapel Hill NC: Ipas (www.ipas.org/resource/false-pretenses-the-anti-comprehensive-sexuality-education-agenda-weaponizing-human-rights)
26. Posetti, J., Hellmueller and UN Women (2025). The Tipping Point: The Chilling Escalation Of Online Violence Against Women In The Public Sphere - [tipping-point-the-chilling-escalation-of-violence-against-women-in-the-public-sphere-in-the-age-of-ai-en.pdf](#)
27. Faith, B.; Philip, R. and de Jesus Gomes, A. (2026) Digital Backlash: Manifestations and Resistance, Countering Backlash Working Paper 15, Brighton: Institute of Development Studies - [Digital Backlash: Manifestations and Resistance - Institute of Development Studies](#)
28. Plan International (2026) From memes to misogyny: The gendered content harming our children on social media - [From Memes to Misogyny - Plan International UK report.pdf](#)

29. Plan International (2020) Free to be online? Girls' and young women's experience of online harassment. - [SOTWGR2020-CommsReport-edition2023-EN.pdf](#)
30. Kvinna til Kvinna Foundation, 2026. The State Of Women Human Rights Defenders, 2026 - [The state of women human rights defenders 2026](#)
31. Posetti, J., Hellmueller and UN Women (2025). The Tipping Point: The Chilling Escalation Of Online Violence Against Women In The Public Sphere - [tipping-point-the-chilling-escalation-of-violence-against-women-in-the-public-sphere-in-the-age-of-ai-en.pdf](#)
32. Plan International (2026) From memes to misogyny: The gendered content harming our children on social media - [From Memes to Misogyny - Plan International UK report.pdf](#)
33. UN Women (mars 2025): én av fire land rapporterte tilbakeslag for kvinners rettigheter i 2024.
34. European Parliamentary Forum for Sexual and Reproductive Rights (EPF): «The Next Wave» (2025) og «Tip of the Iceberg» (2021).
35. Equal Measures 2030 (2025) Redigging Risk: The Cost of Not Funding Women's Rights Organisations. [Redefining-Risk-The-Cost-of-Not-Funding-Womens-Rights-Organisations.pdf](#)
36. Association for Women's Rights in Development (AWID): Where is the Money? An Evidence-Driven Call to Resource Feminist Organizing, p8.
37. Park, R. (2023) Strategies of civil society to counter the far-right backlash against human rights. Minneapolis MN: The Advocates for Human Rights ([www.theadvocatesforhumanrights.org/Publications/strategies_of_civil_society](#))
38. Murray, L. (2022) "Missing the point": a conversation with Sonia Corrêa about the emergence and complexities of anti-gender politics at the intersections of human rights and health' Global Public Health 11(17): 3243–3253
39. Namubiru, L. and Wepukhulu, K.S. (2020) 'Exclusive: US Christian Right pours more than \$50m into Africa'. openDemocracy, 29 October ([www.opendemocracy.net/en/5050/africa-us-christian-right-50m](#))
40. Provost, C., Sekyiamah, N.D., Arvanitidis, B., et al. (2022) 'Millions in Western aid flowed to churches that oppose LGBTQI+ rights in Ghana'. CNN, 13 December ([www.cnn.com/2022/12/13/africa/us-europe-aid-lgbtqi-ghana-churches-investigation-as-equals-intl-cmd-dg/index.html](#)).
41. [https://www.opendemocracy.net/en/eu-anti-abortion-funding-questions-world-youth-alliance-erasmus/](#)
42. Ipas: «The Geneva Consensus Declaration in Action» (2024).
43. Médecins Sans Frontières, Human Rights Watch og OHCHR (2025–2026) om konsekvensene av de amerikanske bistandskuttene.
44. [FACTSHEET-Tracking-what-counts-24-25-FINAL.pdf](#)
45. [https://www.guttmacher.org/2025/01/family-planning-impact-trump-foreign-assistance-freeze](#)
46. Lane, S., Ayeb-Karlsson, S. and Shahvisi, A. (2021) 'Impacts of the global gag rule on sexual and reproductive health and rights in the Global South: a scoping review' Global Public Health 16(12): 1804–1819 ([https://doi.org/10.1080/17441692.2020.1840611](#))
47. [Trump gir 19 milliarder til kristen bistand – Kirkens Nødhjelp sier nei](#)
48. [Philippines: Sex ed bill targets rising teen pregnancies – DW – 02/04/2025](#)
49. [BMJ\(2026\) Trump administration's new adolescent sex education policy pushes the conservative agenda - Trump administration's new adolescent sex education policy pushes the conservative agenda | The BMJ](#)
50. [Gambia's Supreme Court to Decide on FGM Ban | Human Rights Watch](#)
51. Edström, J. et al. (2024) 'Understanding Gender Backlash: Southern Perspectives', IDS Bulletin 55.1, DOI: 10.19088/1968-2024.100
52. Médecins Sans Frontières, Human Rights Watch og OHCHR (2025–2026) om konsekvensene av de amerikanske bistandskuttene.
53. [FACTSHEET-Tracking-what-counts-24-25-FINAL.pdf](#)
54. [https://www.guttmacher.org/2025/01/family-planning-impact-trump-foreign-assistance-freeze](#)
55. Lane, S., Ayeb-Karlsson, S. & Shahvisi, A. (2020). Impacts of the Global Gag Rule on sexual and reproductive health and rights in the Global South: A scoping review. Global public health. 16. 1-16. 10.1080/17441692.2020.1840611.
56. Plan International (2020) Free to be online? Girls' and young women's experience of online harassment. - [SOTWGR2020-CommsReport-edition2023-EN.pdf](#)
57. Kvinna til Kvinne Foundation, 2026. The State Of Women Human Rights Defenders, 2026 - [The state of women human rights defenders 2026](#)
58. Posetti, J., Hellmueller and UN Women (2025). The Tipping Point: The Chilling Escalation Of Online Violence Against Women In The Public Sphere - [tipping-point-the-chilling-escalation-of-violence-against-women-in-the-public-sphere-in-the-age-of-ai-en.pdf](#)
59. Regjeringens likestillingsstrategi 2025–2030; om lag 9,6 mrd. kroner til SRHR i perioden 2020–2025. Jf. Plan International Norges innspill til prosjekt Vendepunkt.
60. [Global rollback of women's rights puts SDGs at risk - regjeringen.no](#)

Plan International Norge
Storgata 51, 0182 Oslo
plan-norge.no